

ROHADT HIDEG VOLT

MÉSZÁROS ZOLTÁN
2015

Mészáros Zoltán

ROHADT HIDEG VOLT

...ajánlom barátomnak, Kólya Patriknak.

Első kiadás

Írta és szerkesztette: Mészáros Zoltán

Minden jog fenntartva

Rohadt hideg volt és a takarómat is ellopta valami szemét... még is ki a franc visz el egy hajléktalantól takarót?

Az emberek mocskos állatok.

Kicsit félve hagytam ott a helyem, arra gondoltam talán megint hozzányúlnak a cuccaimhoz. Nem volt sok mindenem... pár szál sodort cigi, egy zsömle, egy kis üveg szilva, no meg a gyújtó zacskóm. Ez volt mindenem, amit a Blaha egy belépőjénél az otthont nyújtotta számomra.

Bezzeg régen.

Miközben haladtam, az emberek fintorogva bámultak. *Nézd a mocskos csövest!* Szólt a haverjának az egyik faszjankó, akinek a sérója tövig fel volt nyalva. Vajon az apja a seggét is kilefetyeli?

Sosem felejttem el a biztonsági őr elutasító arcát a boltnál. Nem kellett mondania semmit, a homlokán láttam egy villogó feliratot:

TAKARODJ

...az őr mögötti üvegben egy pillanatra megcsillant a tükörképem: egy aszott mosdatlan férfit láttam, hanyag szakállal, szemében pedig keserűséggel.

Leköptem.

Vagy legalábbis akartam, de mellé ment: a biztonságít találta el a megtestesült undor, egyenesen a két szeme között. Talán mintha szájára is csöppent volna egy kicsi, de ez nem vigasztalta: egy laza sallerrel díjazta a kapufámat. Hát nem vicces? Magamat akartam leköpní és a földön hevertem vérző pofával. Az ájulás kerülgetett, de látva a közeledő újabb támadást, valahogy elbotorkáltam a közért elöl...

Pedig csak egy zsömle kellett volna.

Két utcányit kóboroltam, aztán le kellett ülnöm, annyira szédültem. Az orromból dőlt a vér és a hányinger is kerülgetett... nem tudom meddig ülhettem ott. Talán pár órát vagy pár percet? Fogalmam sincs. Csak a hosszú leomló szőke fürtökre emlékszem.

Talán egy Angyal. Talán mindjárt vége.

De ez csak hiú ábránd volt. Aggódóan nézett rám egy a csaj, majd megfogta a kezemet. Évek óta nem ért úgy hozzám senki. Egy doboznyi ételt és egy könyvet hozott.

Napok teltek el és az idő is jobb lett. A kaja már elfogyott, épp az utolsókat kotortam ki a tejfölös dobozból... szomorúan néztem végig az üres kajás zacskókon, majd jobb híján magamhoz vettem a könyvet. Verses kötet volt, valami klasszikus. Faszom, legalább valami kortárs lett volna.

Miután elkezdtem olvasni egyre jobban megtetszett. Egyszer azon kaptam magam, hogy hangosan mormoltam a sorokat... egy járókelő hallva ezt, bedobott egy kétszázast az üres tejfölös dobozomba. Tágra nyílt szemmel figyeltem, ahogy az érme behuppan a dobozkába, majd súlyával kilendítve azt eldönti, és kigurul egyenesen eléem. Ekkor kurva nagy ötletem támadt.

Pár nap múlva kiálltam a térre és elkezdtem szavalni. Hangosan, hogy mindenki halja! Egy pillanatra mintha bajszosan a Nemzeti Múzeum lépcsőjén álltam volna. *MARADJÁ' MÁ' KUSBA!* Kiáltották, majd hozzám vágtak egy almát. Üveges szemmel figyeltem a guruló gyümölcsöt, majd fölvettem és beleharaptam.

Bassza meg, nem is volt rossz.

**OLVASNI JÓ.
ÍRNI MÉG JOBB.**